

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: V. Č.,
bytem ,

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 11. července 2017, č. j. 428/2017-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. prosince 2016, č. j. MHMP 2183653/2016/Zou, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu (dnes přestupku) podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích (dále také „silniční zákon, „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Volkswagen, registrační značky X v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 11. 3. 2016 kolem 16:10 hodin v Praze 9, ul. Průmyslové - V Chaloupkách (v blízkosti sloupu VO č. 908048, směr Brno) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem - jízda vozidla rychlostí 102 km/h v úseku obce s povolenou rychlostí do 70 km/h. Za to mu byla uložena pokuta 2 500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. Žalobce namítá porušení absorpční zásady, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, nedostatek skutkových zjištění a neprokázání splnění podmínek měření rychlosti, vady výroku, absenci úvah o zavinění, nezákonnost výzvy k úhradě určené částky.
3. Žalovaný na svém rozhodnutí setrval, žalobní námitky neshledal důvodné a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
6. Podle odst. 2 citovaného ustanovení odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, dále porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Všechny tři podmínky musí být splněny kumulativně. Další podmínkou pro vyvození odpovědnosti za správní delikt (resp. přestupek dle nové terminologie) provozovatele vozidla je skutečnost, že se porušení pravidel nepodařilo sankcionovat jako přestupek, protože není známa konkrétní osoba, proti níž by bylo možné vést řízení o přestupku, tj. věc byla odložena, nebo je řízení zastaveno, protože spáchání přestupku nebylo obviněnému prokázáno. Tato podmínka zdůrazňuje sekundární povahu odpovědnosti provozovatele vozidla ve vztahu k odpovědnosti řidiče vozidla za přestupek. Zákon o silničním provozu koncipuje odpovědnost za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla jako odpovědnost objektivní. Námitka absence úvah žalovaného o zavinění žalobce je tak nepříhodná, neboť zavinění není znakem předmětného správního deliktu.
7. K námitce účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, až 13. 7. 2017, tedy 13 dní po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky se vyjádřil Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, konstatoval, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých

přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienci rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovatelovu argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoli přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc. K doplnění možno připomenout, že právní úvahy dovolávající se toho, že zákonodárce (snad s ohledem na stěžovatelův názor) byl povinen něco „tvrdit“ či „prokazovat“, jsou úvahami z hlediska ústavněprávního podivuhodně novátorskými. Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“

8. Žalobce v žalobě namítá, že došlo k porušení § 125g zákona o silničním provozu, neboť správní orgán nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech žalobce, neuložil za ně společnou pokutu a jedny náklady řízení, při nichž by uplatnil absorpční zásadu.
9. Předně je třeba uvést, že žalobce uvedenou námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení žalobce nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože kdyby byla další řízení vedena, musel by o nich vědět. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby žalobce neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti takových tvrzení (vizte rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, aj.), což platí i pro tuto věc. Žalobce podal pouze blanketní odvolání, které nedoplňl a případnou vadu v odvolacím řízení tedy nenamítal. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39), je třeba hledat rozumnou rovnováhu mezi zásadou plné jurisdikce správních soudů na jedné straně a na straně druhé mezi zamezením zjevných obstrukcí pachatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47). Pokud žalobce sám ve správním řízení vůbec neupozornil na případná další řízení, která měla být proti němu vedena, nezakládalo nevedení společného řízení vadu, kvůli které by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit. Nevedení společného řízení by bylo totiž z podstatné části důsledkem žalobcovy vlastní pasivity (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47).

10. Žalobce byl navíc v námitce o nevedení společného řízení nanejvýš obecný, odkázal na jiné řízení vedené u prvoinstančního orgánu, ale nijak netvrdil, proč se domnívá, že právě ve vztahu k tomuto řízení mělo být společné řízení vedeno. Žalobce neuvedl ani nenaznačil žádné datum, kdy mělo být údajně související řízení zahájeno ani kdy mělo dojít ke spáchání správního deliktu, žalobce dokonce ani zcela obecně nezminil, jaká měla být celková výše pokut, které mu byly uloženy. Přitom samotné nevedení společného řízení nepředstavuje vadu, pro niž by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, takovou vadou by bylo, až kdyby souhrnná výše pokut za delikty, u nichž mělo být společné řízení vedeno, překročila horní hranici sazby za ten správní delikt, který byl nejprísněji trestný. Žalobce tak ani neunesl břemeno tvrzení. K obecnosti námitky nevedení společného řízení se v obdobné věci vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018 – 46: „V projednávané věci se krajský soud s námitkou nekonání společného řízení vypořádal stručně a v obecnosti, to však odpovídá skutečnosti, že samotná námitka nebyla stěžovatelem v řízení před krajským soudem nijak podrobně rozvedena a odůvodněna. Stěžovatel v žalobě toliko v obecnosti odkázal na osm údajných správních deliktů z let 2013-2017, které specifikoval pouze dny, v nichž k těmto deliktům mělo dojít, a namítal, že o nich mělo být vedeno společné řízení a uložena společná pokuta. Z takto obecně vzneseného tvrzení však není vůbec zřejmé, z jakých skutečností stěžovatel dovozuje, že se o těchto věcech mělo konat společné řízení.“
11. V žalobě uvedených řízeních sp. zn. S-MHMP 647601/2016/Dol i sp. zn. S-MHMP 12008/2015/Han bylo odvolacím orgánem zastaveno správní řízení proti žalobci z důvodu uplynutí promlčecí doby. Soudu není zřejmé, jaká měla vzniknout žalobci újma, když jím namítaná řízení nevyústila ve vydání jakéhokoliv rozhodnutí o vině a trestu, či uložení povinnosti. Tímto pouze právní zástupce žalobce potvrdil, že jeho procesní strategie spočívá v obstrukci. Shodné povahy je námitka nedostatečné identifikace místa ve výzvě k úhradě částky podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu, nejen že identifikace je dostatečná, ale zejména žalobce odmítl jakoukoliv deliktní odpovědnost, proto není zřejmé, jaká újma by mu měla tímto vzniknout.
12. Dle rozsudku NSS č. j. 5 As 104/2008 - 45 lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy). Žalobce překročil povolenou nejvyšší rychlost o 32 km/h v obci, což jistě není bagatelní překročení, jak v žalobě šablonovitě uvádí (přitom žalovanému žalobce vytýká šablonovitost rozhodnutí), nelze mít jakékoliv pochybnosti o naplnění materiální stránky přestupku, za jehož spáchání byl žalobce uznán vinným a uložena mu pokuta v minimální možné výši. Určitá šablonovitost rozhodnutí správních orgánů odpovídá rozsahu výskytu deliktního jednání podle zákona o silničním provozu, je tak na žalobci, aby tvrdil konkrétně absenci náležitostí rozhodnutí.

13. Žalobce během správního ani soudního řízení netvrdil, že by porušením pravidel silničního provozu byla způsobena dopravní nehoda. Není tak zřejmé, proč by s neexistující nehodou měl správní orgán zabývat a pokud by její existence byla na újmu práv žalobce, proč by se tímto měl zabývat i soud, jestliže důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí jsou pouze vady rozhodnutí nebo řízení, které negativně zasáhly do právního postavení žalobce. Obdobně účelová je námitka stanovení způsobu platby pokuty a nákladů řízení v rozporu s § 163 odst. 3 daňového řádu jinak než bezhotovostním převodem, poštovní poukázkou nebo v hotovosti v pokladně správního orgánu I.stupně. Žalobce nijak nespecifikoval jím tvrzený jednodušší a levnější způsob platby, nelze tak posoudit zásah do jeho práv.
14. Další námitku žalobce o neprokázání naplnění požadavku § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy změření rychlosti vozidla za pomoci automatu, pokládá soud za nedůvodnou. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70).
15. Z podkladů založených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. To vyplývá, zejména z radarového záznamu s fotodokumentací, kde není uvedena osoba, která by měření provedla. Skutečnost, že na ověřovacím listu ze dne 29. 10. 2015, č. 8012-OL-70336-15 není uvedeno, zda se jedná o automat, či ne, není podstatná. Podstatné je, že ověřovací list prokazuje, že použitý automat byl ověřen a certifikován k použití pro měření rychlosti vozidel. V tomto směru lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 4, nebo na rozhodnutí ze dne 27. 9. 2018 č. j. 9 As 220/2018 – 70. Dle soudu tak byla jasně naplněna podmínka dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobcově námitce o nedostacích měření nelze tudíž přisvědčit, stejně jako jeho námitce o tom, že není postaveno najisto, zda opravdu nedošlo k nehodě, neboť i v tomto případě tato skutečnost vyplývá ze správního spisu a žalobce ve správním řízení netvrdil, že by k nehodě došlo.
16. Žalobce dále namítá, že správní orgán neprokázal, že v daném úseku platil rychlostní limit 70 km/h. Skutečnost, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 70 km/h byl zjištěn z fotodokumentace založené ve správním spise. Soud nemá důvod takový důkazní prostředek zpochybňovat, jestliže dané žalobce nenamítl ve správním řízení. Zároveň

žalobce soudu nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval opak. Soud nepochybuje o účelovosti této námitky, neboť pokud by si byl žalobce skutečně vědom jiné místní úpravy povolené rychlosti vozidel, prokázal by ji již ve správním řízení nebo alespoň v řízení soudním a to předložením rozhodnutí o obecném opatření – umístění tvrzeného dopravního značení a nebyl cíleně částečně pasivní. Pokud je žalobce ve správním řízení zcela pasivní a nenamítá odlišnou místní úpravu rychlosti a zároveň ji ani v soudním řízení neprokáže, lze přijmout bez dalšího závěr o zjevné účelovosti takové námitky a z téhož důvodu ji odmítnout. Není účelem soudního řízení nahrazovat dokazování namísto správního řízení a zároveň obecně správnímu orgánu nesvědčí povinnost prokazovat místní úpravu rychlosti jinak než úředním záznamem, pokud je žalobce ve správním řízení pasivní a danou okolnost (nejvyšší přípustnou povolenou rychlost nijak nenamítá). Pokud však účastník namítne odlišnou místní úpravu rychlosti vozidel ve správním řízení, je správní orgán povinen jím tvrzenou nejvyšší povolenou rychlost v daném místě prokázat.

17. Úsekové měření je měřením průměrné rychlosti, což značí, že pokud vozidlo nejelo identickou rychlostí po celý úsek, jelo po určitou dobu ještě rychleji, tudíž jde o způsob měření ve prospěch řidiče, neboť jinak mohla být zjištěna zrovna jeho vyšší rychlost a tedy i uložena vyšší sankce. Zákon „neřeší“ okamžitou nebo průměrnou rychlost, zákon hodlá chránit bezpečnost účastníků provozu sankcionováním rychlejší jízdy než povolené, samotný způsob zjištění rychlosti je již druhotný. Metoda měření rychlosti (ve smyslu úsekové versus okamžité měření) je bez významu pro naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. též například rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2019, čj. 10 As 241/2019-36, bod 16). Rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla prokázána snímkem automatizovaného měření rychlosti. Smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo najisto postaveno, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Žalobce nenamítl, že by byl za shodné jednání sankcionován opakovaně. Shodně žalobce nenamítl, v čem konkrétně byla pro něj předchozí právní úprava příznivější, tedy v jakém rozsahu žalovaný postupoval nezákonně. Není úkolem soudu namísto žalobce vyhledávat a tvrdit rozhodné skutečnosti (srovnej § 71 odst. 1 a § 76 odst. 2 s. ř. s.). Námitka je tak již pro svou obecnost nedůvodná.
18. Ani námitka žalobce ohledně povinnosti označit úsek měření neobstojí. Tato povinnost dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobcovy výtky v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy, a bylo tedy provedeno v souladu se zákonem.
19. Obecní policie je dle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“) oprávněna pořizovat pro plnění svých úkolů zvukové, obrazové či jiné záznamy z veřejných míst. Jedním z úkolů obecní policie je i měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu. Obecní policie tedy byla oprávněna radarový záznam s údaji o vozidle a jeho rychlosti poříditi a použít jako důkaz. K námitce porušení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii soud uvádí, že tato nebyla žalobcem zmíněna ve správním řízení a nevznikly ani pochybnosti o jejím splnění, není proto vadou napadeného rozhodnutí, pokud se touto okolností správní orgány výslovně nezabývaly. Dle ověřovacího listu

rychloměru je vlastníkem rychloměru správní orgán I. st., tvrzená participace na výsledku měření soukromým subjektem je v rozporu se skutečným stavem.

20. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ze strany městské policie nedošlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, dle kterého, za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonávala výhradně na místě určeném policií, přitom postupovala v součinnosti s policií v zájmu stanoveného účelu. Což se v dané věci také stalo. Výše uvedené odporuje tvrzené úvaze žalobce o skrytém způsobu měření.
21. Pokud jde o námitku žalobce stran nepoužitelnosti záznamu o měření z důvodu jeho povahy úředního záznamu, soud uvádí, že zákon zapovídá použít jako důkazní prostředek pouze úřední záznam o podání vysvětlení (viz § 137 odst. 4 správního řádu), nikoliv jakýkoliv úřední záznam (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 – 36, či ze dne 20. 7. 2017, č. j. 4 As 135/2017 – 42). Žalobní námitka stran nepoužitelnosti záznamu o měření jakožto důkazu není důvodná.
22. Žalobce také namítá nepřezkoumatelnost postupu, kdy správní orgán od naměřené rychlosti odečetl 3 km/h, aniž uvedl, na základě jakého podkladu je takový postup legitimní. K tomu soud uvádí, že námitka žalobce je irelevantní, neboť odchylka 3 km/h naměřenou rychlost vozidla žalobce redukovala v jeho prospěch, a proto snížením naměřené rychlosti o 3 km/h nemohlo dojít k porušení práv žalobce.
23. Popis místa spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí nelze chápat přehnaně formalisticky, měření proběhlo na určitém úseku, který je ve výroku dostatečně specifikován ulicí, městskou částí a směrem jízdy, uvedení čísla sloupu veřejného osvětlení úsek ještě určitým způsobem upřesňuje. O místě spáchání přestupku tak není žádných pochyb, toto bylo nezaměnitelným a jednoznačným způsobem zjištěno a vymezeno a nemůže být zaměněno s jiným případným jednáním, za který by mohl být žalobce sankcionován na shodném místě a ve shodné době. To však žalobce netvrdil. Identifikace místa mu umožnila uplatnit námitky o nespáchání deliktu v celém rozsahu.
24. Dle žalobce správní orgán uvedl, že porušení provozu vykazovalo znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, aniž by uvedl, o jaký konkrétní přestupek se mělo jednat a aniž se podrobně zabýval jeho znaky. I proto je dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ani této námitce nemůže soud přisvědčit. Zásadní otázkou v řízení o přestupku je skutek a jeho popis ve výroku rozhodnutí tak, aby nebyl zaměněn se skutkem jiným, této povinnosti prvoinstanční orgán dostal. Ve výroku je též uveden odkaz na § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které stanovuje správní delikt, a na § 10 odst. 3 téhož zákona, které popisuje porušení povinnosti. Za těchto okolností nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud ve výroku absentuje odkaz na ustanovení přestupku, kterého se měla neznámá osoba dopustit, tento odkaz plně postačuje uvést v odůvodnění. Ze slovního popisu skutku je bez jakýchkoliv pochybností evidentní, že se jedná o přestupek uvedený v § 125c odst. 1 písm. f) bodě 3 zákona o silničním provozu, tedy o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h. Správní orgán I. stupně nepostupoval zcela důsledně, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl všechna ustanovení, která jsou relevantní pro vymezení skutkové podstaty správního deliktu. Nicméně smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo najisto postaveno,

za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Výrok prvostupňového rozhodnutí tomuto požadavku dostál, jelikož je z něj zřejmé, jaký přestupek byl popsáným jednáním spáchán. Jednání spočívající v jízdě rychlostí 102 km/h na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, nelze zaměnit za jednání jiné. Závěr, že se v nyní projednávaném případě jednalo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, je uveden v odůvodnění rozhodnutí žalovaného (strana dvě napadeného rozhodnutí). Vytýkaný nedostatek je proto možné překlénout interpretací rozhodnutí (srov. bod 23 rozsudku NSS ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019 - 41, či rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 545/2018 - 23). Zrušení napadeného rozhodnutí za výše uvedených okolností by bylo nežádoucím formalismem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 60/2021 - 34).

25. Žalobce dále namítá, že v prvostupňovém rozhodnutí chybí uvedení právní normy obsahující konkrétní sankční vymezení. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že mu byla uložena sankce dle § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy dle ustanovení, které rozmezí sankce neupravuje. Na straně šesté rozhodnutí je poté uvedeno, že pokuta byla uložena dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Toto ustanovení uvádí i rozhodnutí žalovaného. Je pravda, že toto ustanovení neurčuje pouze jedno možné rozmezí sankce. Nicméně z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že sankce stěžovatelce byla uložena, jelikož motorovým vozidlem, jehož je provozovatelem, byla překročena nejvyšší dovolená rychlost v obci o 20 - 39 km/h, zároveň odůvodnění rozhodnutí žalovaného obsahuje odkaz na přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Za takový přestupek lze uložit pokutu dle § 125c odst. 5 písm. f) tohoto zákona od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Žalobci byla uložena pokuta na samé dolní hranici tohoto rozmezí. Ustanovení o výši sankce tedy bylo co do svého obsahu uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a ve věci zákonně aplikováno. Uloženou pokutu tak nelze pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých byla uložena (srov. bod 20 rozsudku č. j. 7 As 545/2018 - 23). Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, lze shledat uvedenou vadu výroku jako nepodstatnou. Žalobci tak byla uložena minimální výše pokuty dané zákonné sazby. Pokud žalobci byla udělena pokuta v minimální možné zákonné výši, není nutné ji dále odůvodnit, jestliže správní orgán nebyl oprávněn uložit pokutu v nižší částce, přičemž aplikace § 44 byla vyloučena.
26. Soud uvádí, že v rozhodnutích je nutné uvést časovou verzi aplikovaných právních předpisů pouze tehdy, pokud došlo k jejich rozhodné změně. Žalobce je zastoupen advokátem, proto pokud má za to, že správní orgány aplikovaly nesprávné znění zákona a to na újmu žalobce, má dané konkrétně tvrdit. Námitka žalobce o příznivější pozdější úpravě je natolik obecná, že není způsobilá věcného přezkumu.
27. Námitka zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se netýká rozhodování zdejšího soudu.
28. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 6. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce